

Arrest

nr. 256 540 van 15 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KIRSZENWORCEL
Louizalaan 207/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. KIRSZENWORCEL en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 10 september 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 11 december 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 januari 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker op 8 maart 2021 gehoord.

1.3. Op 25 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 maart 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Belo Horizonte (staat Minas Gerais) en bent u Braziliaans staatsburger. In 2005 begon u te werken voor de politie, eerst bij de gevangenispolitie en vanaf 2007 op de afdeling recherche van de 'polícia civil'. In maart 2009 pakte jullie eenheid een zekere R. (...) op, die u tijdens uw carrière bij de gevangenispolitie al tegen het lijf had gelopen en die u toen met de dood had bedreigd. Hij maakte deel uit van de PCC (Primeiro Comando da Capital), een belangrijk maffiakartel. Hierna werd hij door het gerecht vrijgelaten. In het kader van het onderzoek dat u en uw dienst naar hem en zijn bende voerde, pakten jullie later R.'s (...) kompanen op en namen jullie veel drugs in beslag. Door het onderzoek naar deze bende, die banden heeft met hoge politici en met politiefunctionarissen, kwam jullie eenheid zwaar in de problemen. In september 2009 werd u onderweg naar uw werk onderschept door twee wagens. U moest in één van de wagens stappen. De aanwezige personen stelden zich voor als politieagenten van de 'corregedoria', de politieafdeling die toezicht houdt op de werking en het gedrag van de politiediensten. U vermoedde evenwel dat het niet om echte agenten van die dienst ging. Toen jullie op de hoofdweg kwamen, werd u geslagen en werd er een kap op uw hoofd geplaatst. In de stad Taquaraçu de Minas werd er halt gehouden. U moest uit de auto stappen. Er werd twee keer naast uw oor geschoten. Iemand merkte op dat u ervan hield om agenten op te pakken en schade te berokkenen. Nadat ze u hard hadden geslagen, onder meer met een revolver, lieten ze u gekneveld achter. U slaagde erin u tot aan de weg te slepen en een minibus tegen te houden, die u naar huis bracht. Uw broer voerde u naar een gezondheidspost voor verzorging. U kreeg hierna twee weken verlof. Een week na de gebeurtenis kreeg u telefoon van de school van uw dochter met de vraag of u aan uw dochters grootvader de toelating had gegeven om haar op te halen. U had dit evenwel niet gedaan. U ging daarop onmiddellijk naar haar school, waar u gezegd werd dat twee individuen uw dochter hadden willen ophalen. U contacteerde de 'polícia militar', maar zij kon geen zaak opstarten omdat er niets was gebeurd. Sindsdien trof u veel voorzorgsmaatregelen. In december 2009 pakten jullie in het kader van jullie onderzoek naar R. (...) en zijn misdaden R. F. F. (...), een invloedrijke politiecommissaris, zijn zoon E. (...) en een veertiental kompanen, onder wie nog twee agenten, op. Sindsdien gebeurde er van alles. Uw vrouw werd regelmatig overvallen op straat, ook uw zoon werd eens met geweld overvallen, er werd regelmatig in uw huis ingebroken, zonder dat er iets gestolen werd, en uw huis werd meermaals beschoten. Uit telefoontaps van de inlichtingendienst van de politie bleek tevens dat er door gevangengenomen criminelen gezegd werd dat u en uw collega's uitgeschakeld moesten worden. Eén collega kwam in bizarre omstandigheden om het leven, twee anderen werden opgesloten in de gevangenis wegens vermeende deelname aan misdrijven en een vierde collega is met de noorderzon verdwenen. Uzelf werd overgeplaatst naar een andere dienst om er louter administratief werk te doen. Door heel deze situatie, die volledig terug te brengen was op jullie onderzoek naar R.'s (...) bende, begon u zware psychische problemen te krijgen waarbij u zelfs een zelfmoordpoging ondernam. U werd psychiatrisch behandeld. In juni 2013 stopte u uiteindelijk met werken voor de politie, korte tijd nadat een politiecommissaris u gezegd had dat hij uw leven zou beëindigen omdat hij een goede vriend was van de politiecommissaris die jullie in december 2009 hadden opgepakt. De rest van het jaar zat u onder de medicatie. Hierna begon u op zelfstandige basis varkensvellen te bewerken. U merkte in de loop van 2014 op dat één van de handlangers van de politiecommissaris die u in december 2009 had gearresteerd gedurende twee weken op regelmatige basis voor uw woning passeerde. In december van hetzelfde jaar werd uw wagen ook nog eens beschoten. Sindsdien gebeurde er niets meer. Wel had u een onveiligheidsgevoel en lette u op. U verbleef regelmatig voor langere periodes in Corinto (staat Minas Gerais) bij uw broer, waar u geen problemen kende omdat u er op het platteland was. Telkens keerde u wel terug naar uw woonplaats in Belo Horizonte. Uiteindelijk werd de druk te groot. U kon niet meer en besloot op aanraden van uw entourage uw land te verlaten, hetgeen u in november 2016 daadwerkelijk deed. Omdat u in het verleden al in België was geweest en er hier een familielid van u verblijft, besloot u naar België te komen.

U werd hier quasi onmiddellijk voor uw psychische problemen behandeld. Men raadde u aan om een asielerzoek in te dienen. U contacteerde een advocaat, die u zei dat u pas een dergelijk verzoek kon indienen als u legaal in België verbleef. Hij raadde u dus aan om even naar Brazilië terug te keren alvorens in België om internationale bescherming te verzoeken. U durfde echter niet meteen terug te keren. Begin 2018 keerde uw dochter, die het in België psychisch moeilijk had en hier anorexia had gekregen, naar Brazilië terug, waar ze zich in Corinto als estheticienne vestigde. Uiteindelijk besloot u in juli 2020 toch terug te keren. Tijdens uw verblijf in Brazilië regelde u enkele administratieve zaken. Voor de rest kon u nauwelijks buiten komen. In september 2020 kwam u terug naar België. Op 11 december 2020 verzocht u om internationale bescherming. U verklaarde niet naar Brazilië terug te kunnen keren,

omdat u vreesde dat (de entourage van) de personen die u in december 2009 had opgepakt wraak zou nemen en dat u hierbij uw leven kon kwijtspielen. U vreesde hierbij voornamelijk de invloed die hun corrupte handlangers binnen de politie zouden kunnen uitoefenen: zoals in het verleden met de agenten van de 'corregedoria' al was gebeurd, zouden ze het politiesysteem in uw nadeel kunnen misbruiken. Ter staving van uw asielverzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; uw kieskaart; uw militaire kaart; een kaart met uw fiscaal nummer; uw huwelijksakte; een waterfactuur waarop uw adres vermeld staat; enkele documenten om uw professionele activiteiten binnen de politie aan te tonen, waaronder drie politiebadges, een foto en dienstdocumenten waarop uw naam vermeld staat; verschillende Braziliaanse medische attesten waarop te lezen staat dat u in Brazilië voor uw psychiatrische problemen werd behandeld, maar waarop noch een mogelijke oorzaak, noch een mogelijke diagnose vermeld staan; en een Belgisch medisch attest d.d. 4 juli 2017 waaruit blijkt dat u zeer depressief was ten gevolge van een onveiligheidsgevoel ontstaan door uw activiteiten als politiemannet waarbij u doodsb bedreigingen had ontvangen. Na uw onderhoud op het Commissariaat-generaal liet u via mail nog weten dat uw vrouw, die ten tijde van uw onderhoud al een maand in Brazilië verbleef, er niet in geslaagd was om bijkomende stukken ter staving van uw asielverzoek te verkrijgen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Uit uw verklaringen blijkt weliswaar dat u in het verleden psychische problemen heeft gehad, maar dat uw psychische toestand momenteel zeer goed is, dat u geen medicatie neemt en dat er bijgevolg geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, vraag 1; CGVS, p. 10). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend – al uw problemen situeerden zich voor uw eerste komst naar België in november 2016 en hierna verbleef u tot uw korte terugkeer naar Brazilië in 2020 illegaal in België –, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst komt het bevreemdend over dat u niet het minste begin van bewijs van de door u meegemaakte incidenten kon neerleggen. Nochtans beweerde u dat u zelf door personen die beweerden van de 'corregedoria' te zijn mishandeld werd en daarna medische verzorging nodig had, dat er meermaals op uw woning en op uw wagen werd geschoten, dat hierbij processen-verbaal werden opgesteld, dat uw vrouw en zoon gewelddadig werden overvallen en dat uw dochter slachtoffer werd van een ontvoeringspoging op school. Ter rechtvaardiging van het ontbreken van enig begin van bewijs beweerde u dat noch u noch uw vrouw documenten van bij de politie konden verkrijgen (CGVS, p. 14-15; zie ook mail d.d. 9 maart 2020). Deze rechtvaardiging overtuigt evenwel niet. Uit uw verklaringen blijkt immers tevens dat u meende dat u de medische verzorging ten gevolge van de door u ondergane mishandeling in september 2009 kon aantonen. U achtte het eveneens mogelijk dat u nog foto's ter staving van uw problemen ter beschikking had. Ook in Braziliaanse psychiatrische rapporten over uw psychische problematiek wordt volgens u verwezen naar de oorzaak van uw psychische problemen, met name uw wedervaren op de werkvloer. Er werd u gevraagd om al deze stukken tegen 9 maart 2021 neer te leggen (CGVS, p. 15-16). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u deze stukken vooralsnog niet heeft neergelegd, noch dat u een afdoende verklaring heeft overgemaakt voor het nog steeds ontbreken ervan. Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij al deze stukken aanbrengt die zijn beweerde vrees enigszins kunnen aantonen. Het loutere feit dat u ter staving van uw talrijke problemen geen bewijsstukken heeft aangebracht hoewel dit redelijkerwijs kan worden verwacht zet de geloofwaardigheid van uw beweringen dat u sinds het door u in 2009 gevoerde onderzoek naar leden van het kartel PCC zware problemen had op losse schroeven.

Daarnaast kan er, voor zover er door het ontbreken van enig begin van bewijs nog geloof gehecht kan worden aan uw vrees zelf, ernstig getwijfeld worden aan de actualiteit ervan.

Zo blijkt uit uw verklaringen onder meer dat er na de beschieting van uw wagen in 2014 niets meer is gebeurd. Nochtans verbleef u hierna nog ongeveer twee jaar in Belo Horizonte op het adres waar u daarvoor ook al woonde. U verklaarde weliswaar dat u in die periode regelmatig bij uw broer in Corinto onderdook. Uit uw verklaringen blijkt echter tevens dat u vanuit Corinto telkens naar uw woonplaats in de Rua Circular in Belo Horizonte terugkeerde (CGVS, p. 17-18) en dat u sinds 2015, i.e. na het laatste incident, ook zelfstandige professionele activiteiten – u bewerkte en verkocht op legale wijze varkensvellen – ontwikkelde (CGVS, p. 7-8). Het adres waar u in de Rua Circular uw professionele activiteiten ontwikkelde is bovendien eenvoudig consulteerbaar op het internet. Uit het voorgaande kan dan ook bezwaarlijk een ondergedoken, teruggetrokken bestaan afgeleid worden.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u in 2020 gedurende meerdere weken naar Brazilië bent teruggekeerd en dat u daar onder meer een medische check-up heeft laten uitvoeren en administratieve zaken, onder meer bij de politie, in orde heeft gebracht. U verklaarde dat u op aanraden van een advocaat naar Brazilië was teruggekeerd alvorens om internationale bescherming te verzoeken (CGVS, p. 4-6). Dat uw advocaat zou gezegd hebben dat u naar Brazilië moest terugkeren, waar u naar eigen zeggen in levensgevaar verkeert (CGVS, p. 20), alvorens daadwerkelijk, bij uw terugkeer in België, een asielverzoek te kunnen indienen, is ronduit fout en raakt kant noch wal. De bedoeling van het indienen van een asielverzoek bestaat er immers precies in om beschermd te worden tegen het levensgevaar dat men in zijn land van herkomst, in casu Brazilië, riskeert. Een terugkeer naar het land van herkomst staat hier haaks op. U verklaarde voorts in eerste instantie niet te weten dat u alleen, zonder een advocaat, een asielverzoek kon indienen (CGVS, p. 5). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, temeer daar u er uiteindelijk in 2020 in geslaagd bent om zonder advocaat een verzoek om internationale bescherming in te dienen nadat u zelf opzoekingswerk had verricht (CGVS, p. 5). Dat u jarenlang wachtte om om internationale bescherming in België te verzoeken en ervoor opteerde om naar Brazilië, waar u tijdens uw verblijf van juli tot september 2020 geen problemen kende, terug te keren alvorens in december 2020 om internationale bescherming te verzoeken, is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Aansluitend hierbij blijkt uit uw verklaringen dat uw dochter in 2016 als meerderjarige met u naar België meereisde, maar dat ze intussen sinds begin 2018 al weer in Brazilië verblijft, omdat ze het hier in België (psychisch) moeilijk had en anorexia had gekregen (CGVS, p. 2-3). Ook uw echtgenote was ten tijde van uw onderhoud op het Commissariaat-generaal tijdelijk naar Brazilië teruggekeerd (CGVS, p. 4). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw dochter in het verleden, en meer bepaald in 2009, slachtoffer was van een ontvoeringspoging aan school (CGVS, p. 3; p. 12), dat uw echtgenote in het kader van uw problemen met de PCC meermaals werd overvallen en dat ze net als u een onveiligheidsgevoel had (CGVS, p. 13; p. 18; zie uw mail d.d. 9 maart 2021). Bovendien moeten uw echtgenote en uw dochter ook de vele incidenten en beschietingen rond uw woning in de jaren daarop van dichtbij hebben meegemaakt. Uw echtgenote sluit bovendien niet uit zelf om in de toekomst om internationale bescherming te verzoeken, indien uw asielverzoek een positieve uitkomst zou hebben (CGVS, p. 3-4). Hun terugkeer staat dan ook haaks op het door u geschetste onveiligheidsgevoel die jullie in Brazilië ervaarden.

Bovenstaande bevindingen, met name het feit dat u na het laatste incident nog ongeveer twee jaar in Brazilië bleef wonen, de terugkeer van uw dochter en uw echtgenote die in het verleden in het kader van uw problemen nochtans ook werden geviseerd, uw laattijdig verzoek om internationale bescherming en uw terugkeer naar Brazilië, tasten de geloofwaardigheid van uw bewering aan dat u anno 2021 ten gevolge van uw professionele activiteiten als politieagent, die intussen al een achttal jaar zijn afgelopen, bij terugkeer naar Brazilië nog steeds voor uw leven zou moeten vrezen. Erop gewezen dat u na het laatste door u meegemaakte incident nog twee jaar wachtte om Brazilië te verlaten, stipte u weliswaar aan dat u zag dat de situatie nog steeds niet veilig was, dat jullie medicatie namen omdat jullie depressief waren en dat jullie bang waren om naar buiten te gaan (CGVS, p. 17-18). Uit niets blijkt echter dat u zich naar aanleiding van uw onveiligheidsgevoel ten gevolge van uw problemen met bendeleden gelinkt aan de PCC te wijten aan uw professionele activiteiten als politieagent niet elders, i.e. buiten de stad Belo Horizonte, zou kunnen vestigen. Na een analyse van alle elementen kan namelijk worden gesteld dat het concept van intern vluchtalternatief op u kan worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Eerst en vooral bent u in staat om zich elders te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u en uw familieleden in staat waren om naar Europa te reizen en uit de beschikbare informatie blijkt dat Brazilianen in Brazilië volledig vrij zijn om hun woon- en werkplaats te kiezen. In het verleden verbleef u

overigens al regelmatig in Corinto, op zo'n 200 kilometer van Belo Horizonte (CGVS, p. 17). Er kan verder worden gesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt in de overwogen hervestigingszone een vrees te moeten koesteren. U verklaarde weliswaar dat u problemen had met een internationaal maffiakartel die banden heeft met zeer machtige personen, waardoor u nergens in Brazilië veilig zou zijn. U beweerde voornamelijk corrupte personen binnen het politiesysteem te vrezen die het politiesysteem in uw nadeel zouden kunnen misbruiken (CGVS, p. 18-19). Deze blote bewering heeft u evenwel niet aangetoond. Niet alleen had u niet het minste idee over wie binnen de politie uw situatie negatief zou kunnen beïnvloeden noch heeft u hiernaar onderzoek verricht – nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert naar al deze aspecten die enigszins verband houden met zijn beweerde vrees –, maar uit uw verklaringen blijkt ook dat u in Corinto nooit problemen heeft ondervonden. In dit verband kan tevens in herinnering worden gebracht dat u uw verborgen bestaan de laatste jaren voor uw vertrek uit Brazilië helemaal niet heeft aangetoond (CGVS, p. 17-18). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw reis naar Brazilië in 2020 een aantal administratieve zaken bij de politie heeft geregeld. Zelfs al richtte u zich hiervoor niet tot het politiedepartement waar u in het verleden heeft gewerkt, maar tot een centrale politieadministratie, dan nog is uw houding, met name dat u binnen de politieadministratie nog enkele administratieve formaliteiten ging regelen, zoals het verkrijgen van enkele openstaande weddes en het inleveren van een wapenvergunning, terwijl u naar eigen zeggen binnen het politiesysteem onbekende personen vreesde die banden konden hebben met de PCC, niet in overeenstemming te brengen met deze door u beweerde vrees voor corrupte figuren binnen de politiediensten (CGVS, p. 6; p. 19-20). Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat, indien men in Brazilië problemen heeft met criminelen, over het algemeen een intern vluchtalternatief beschikbaar is en dat er, zoals hieronder nog zal blijken, voor burgers in Brazilië actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u buiten Belo Horizonte een vrees voor vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren. De beoogde hervestiging kan tot slot redelijk genoemd worden. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Brazilië in het verleden verschillende jobs heeft uitgevoerd, zowel in overheidsdienst als op zelfstandige basis (CGVS, p. 7-8). Uit niets blijkt bijgevolg dat het, rekening houdend met de algemene socio-economische toestand van het land, economisch voor u onmogelijk zou zijn om buiten Belo Horizonte een nieuw leven op te bouwen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich definitief buiten Belo Horizonte te vestigen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechtigde executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden geviséerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, uw professionele activiteiten als politieagent, uw domicilie in Belo Horizonte en uw psychische problemen in het verleden – op de Braziliaanse attesten in dit verband staat nergens een verwijzing naar de door u op het Commissariaat-generaal aangekaarte incidenten vermeld – wordt in deze beslissing niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze en met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de overheid beschikt.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen nieuwe stukken toe aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te

werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Bij een terugkeer naar Brazilië vreest verzoeker, die vroeger politieman was, criminelen van de PCC (Primeiro Comando da Capital), een belangrijk maffiakartel, gezien zijn eenheid in 2009 een lid van dit kartel had opgepakt. Deze bende heeft banden met hoge politici en met politiefunctionarissen. Verzoeker werd zelf met de dood bedreigd, er was een ontvoeringspoging van zijn dochter, zijn vrouw en ook zijn zoon werden een paar keer op straat overvallen, er werd ingebroken bij hen thuis. Na een doodsb bedreiging door een politiecommissaris in juni 2013 omdat hij een goede vriend was van de politiecommissaris die verzoeker en zijn eenheid in december 2009 hadden opgepakt, stopte verzoeker uiteindelijk met werken voor de politie. Hij kreeg psychische problemen en werd behandeld met medicatie.

2.3.4.2. In zijn verzoekschrift gaat verzoeker in op het concept van het voordeel van de twijfel en verwijst hij naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is de mening toegedaan dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven. Er dient hem het voordeel van twijfel te worden verleend en er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Hij voert aan dat zijn verklaringen eenduidig en van goede trouw zijn en overeenkomen met de beschikbare informatie. Verzoeker wijst erop dat zijn verklaringen geen tegenstrijdigheden bevatten en dat hij geen gebeurtenissen heeft weggelaten. Hij heeft de feiten weergegeven zoals ze zich hebben voorgedaan en hij aarzelde geen moment. Zijn antwoorden bleven steeds consistent en hij gaf coherente en, naar zijn kennis, veel juiste informatie over zijn situatie. Verzoeker duidt erop dat Brazilianen vaak niet op de hoogte blijken te zijn dat ze in de asielprocedure terechtkomen en via deze weg geen kans maken op recht op verblijf. Verzoeker stelt dat hij in 2016 een advocaat had geraadpleegd die hem informeerde dat hij geen kans maakte. Voorts onderstreept verzoeker dat Brazilië onveilig is door criminaliteit en stelt dat hij in België een veilige plaats kon vinden voor zichzelf, een job en een leven met respect voor de menselijke waardigheid. In verband met de situatie in Brazilië verwijst hij naar verschillende internetartikelen en reisadviezen van de Belgische en Nederlandse overheid. Verzoeker vreest bij zijn terugkeer extra geïsoleerd te worden aangezien de context waarbinnen zijn vluchtmotieven zich voordeden nog altijd actueel is.

2.3.4.3. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker met bovenstaand betoog niet verder komt dan het herhalen van eerdere verklaringen, het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal en het benadrukken dat hij wel degelijk een risico loopt bij een terugkeer naar Brazilië, zonder evenwel de verschillende motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Dergelijk verweer biedt allerminst soelaas.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing uitgebreid vaststelt dat verzoeker er geenszins in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In het bijzonder motiveert de commissaris-generaal op omstandige wijze dat (A) het loutere feit dat verzoeker ter staving van zijn talrijke problemen geen bewijsstukken heeft aangebracht hoewel dit redelijkerwijs kan worden verwacht, de geloofwaardigheid van zijn beweringen op losse schroeven zet dat hij zware problemen had sinds het door hem in 2009 gevoerde onderzoek naar leden van het kartel PCC; (B) voor zover er door het ontbreken van enig begin van bewijs nog geloof gehecht kan worden aan zijn vrees zelf, ernstig getwijfeld kan worden aan de actualiteit ervan; en (C) verzoeker bovendien over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet beschikt elders in Brazilië, i.e. buiten de stad Belo Horizonte, bijvoorbeeld in Corinto.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om desbetreffende motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoekers betoog dat zijn verklaringen eenduidig en van goede trouw zijn, geen tegenstrijdigheden bevatten en overeenkomen met de beschikbare informatie, doet op geen enkele wijze afbreuk aan voormelde motieven van de bestreden beslissing. Waar hij opmerkt dat hij in 2016 een advocaat raadpleegde die hem informeerde dat hij geen kans maakte, duidt de Raad erop dat in de bestreden beslissing in dit verband reeds terecht wordt opgemerkt dat verzoekers verklaring dat zijn advocaat gezegd zou hebben dat hij naar Brazilië moest terugkeren, waar hij naar eigen zeggen in levensgevaar verkeert, alvorens daadwerkelijk, bij zijn terugkeer in België, een asielverzoek te kunnen indienen, ronduit fout is en kant noch wal raakt. De loutere herhaling dat hij in 2016 een advocaat raadpleegde die hem informeerde dat hij geen kans maakte, volstaat dan ook niet om te verklaren waarom hij niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende en daarentegen in juli 2020 nog naar Brazilië terugkeerde waar hij bleef tot september 2020. De Raad onderstreept dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker evenwel manifest in gebreke blijft. Voormelde pertinente vaststellingen, die omstandig worden gemotiveerd in de bestreden beslissing en steun vinden in het administratief dossier, en de daaraan verbonden conclusie dat verzoeker er geenszins in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Wat betreft nog verzoekers bemerking dat Brazilianen vaak niet op de hoogte blijken te zijn dat ze in de asielpprocedure terechtkomen en via deze weg geen kans maken op recht op verblijf, ziet de Raad niet in hoe deze bemerking van aard is de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent de door verzoeker aangehaalde asielmotieven, en waaruit blijkt dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, in een ander daglicht te stellen.

De Raad wijst er verder nog op dat een loutere verwijzing naar de algemene toestand in zijn land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft, gelet op bovenstaande vaststellingen, desbetreffend in gebreke.

Voorts duidt de Raad er nog op dat een negatief reisadvies voor toeristen die niet de Braziliaanse nationaliteit bezitten, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de verzoeker om internationale bescherming, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Brazilië.

Wat betreft nog verzoekers verwijzing naar het concept van het voordeel van de twijfel en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar hetgeen gesteld wordt in punt 2.3.4.6 en punt 2.3.4.7. van onderhavig arrest.

2.3.4.4. Waar verzoeker duidt op de situatie in Brazilië ten gevolge van de coronapandemie en stelt dat hij omwille hiervan niet kan terugkeren naar Brazilië, wijst de Raad erop dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (*cf.* RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

2.3.4.5. De Raad wijst verzoeker er verder op dat, waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij inzake de subsidiaire beschermingsstatus nooit enige argumentatie heeft kunnen naar voor brengen, verzoeker op het Commissariaat-generaal op 8 maart 2021 gedurende vier uur werd gehoord met de hulp van een tolk Portugees. Er werd hierbij uitdrukkelijk aan verzoeker gevraagd alle redenen te vermelden waarom hij Brazilië heeft verlaten (notities CGVS, p. 10). Aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud werd hem gevraagd of hij over al zijn problemen heeft kunnen spreken, waarop hij bevestigend antwoordde (notities CGVS, p. 20). Op de vraag of hij nog iets had toe te voegen, antwoordde hij dat hij alles had verteld (notities CGVS, p. 20). Derhalve heeft verzoeker de kans gehad zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan de door hem aangevoerde schending van de rechten van verdediging en het principe van behoorlijk bestuur niet worden aangenomen. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker heeft hiertoe wel degelijk de kans gekregen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Wat betreft het reëel risico op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar de bespreking van de subsidiaire beschermingsstatus zoals weergegeven onder punt 2.3.5.

2.3.4.6. Verder is de Raad van oordeel dat de door verzoeker bijgebrachte documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.4.7. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.8. Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Zelfs indien enig geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen sinds het door hem in 2009 gevoerde onderzoek naar leden van het kartel PCC, onderstreept de Raad dat verzoekers vrees hoe dan ook niet actueel is en dat hij daarenboven beschikt over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet elders in Brazilië, i.e. buiten de stad Belo Horizonte, bijvoorbeeld in Corinto. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.4.9. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoeker de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kunnen worden toegekend.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal desbetreffend als volgt: *“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechterlijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden geviséerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt die voormelde vaststelling in een ander daglicht stellen.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in Brazilië, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kreeg hij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, waarbij hij in de mogelijkheid was zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, geenszins op grond van onjuiste gegevens, op kennelijke onredelijke wijze en/of met machtsoverschrijding werd genomen.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET